

kunne foretage Nedsættelse, viser jo, at der har været Tvivl, man har slet ikke været sikker paa, at Lovgivningsmagten overhovedet kan det; men hvis det gøres, maa Præmien ogsaa nedsættes. Jeg hævdede allerede ved første Behandling, at den Nedsættelse, der her er Tale om, maatte i hvert Fald kun angaa de løbende Forsikringer; thi de Personer, der allerede var Rentenydere, betaler ingen Præmie, de kunde ingen Fornøjelse have af, at der fandt Nedsættelse Sted af Præmien.

Professor Berlins Betænkning, der fylder omtrent 16 Sider, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, den har ikke rokket mig paa noget Punkt. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at Professor Berlin gennem en meget lang og vidtløftig Udvikling søger at bortfortolke Lovens Forsikringsordning som et højtideligt Tilsagn, og dér henviser han oven i Købet til noget saa fjerntliggende som Kongens Forsikring om, at han vil holde Grundloven. Jeg synes, det er meget langt at komme ud, naar man sammenligner det Udtryk, der her er brugt om Forsikringen, med det højtidelige Tilsagn — der stod tidligere Ed, nu staar der: højtidelige Forsikring —, som Kongen skal aflægge. Det er to fuldstændig forskellige Ting. Ved Ordet Forsikring behøver man ganske vist ikke at mene det, som vi i almindelig Forstand forstaaer ved Forsikring, men bare et højtideligt Tilsagn. Der er dog bl. a. den Forskel, at Kongen er bundet i høj Grad ved sit Tilsagn, medens man mener, at Lovgivningsmagten ikke skal være bundet ved sit Tilsagn.

Dernæst henstiller Professor Berlin som sin Opfattelse, at det i Virkeligheden her drejer sig om en Forsørgelse under Forsikringsform, en maskeret Forsørgelse. Præmierne og Arbejdsgivernes Bidrag vil han forklare som en Slags Særskat, der er lagt paa de paagældende, for at tilvejebringe denne Forsørgelsesordning. Han paabe- raaber sig ogsaa tysk Ret og anfører nogle ældre Forfattere fra Tyskland. De ligger dog ret langt tilbage, den ene Udtalelse er fra 1890, den anden fra 1913. De skal efter Professor Berlins Citat vise, at man i Tyskland regner social Forsikring ikke for en Forsikring, men en Forsørgelse. Han gør dog selv opmærksom paa, at Spørgsmaalet er omstridt i Tyskland, og jeg har netop fra den allernyeste Tid fundet Forfattere, der meget stærkt hævder, at social Forsikring efter tysk Ret ingenlunde er en Forsørgelse, men netop er en Forsikring, der trods al Forskel fra privat Forsikring med Hensyn til Udregning, Præmier, Risiko

o. s. v. alligevel har det karakteristiske for al Forsikring, som er det, at man fordeler Risikoen, og at man ifølge Forsikringerhverver en Ret til det Beløb, som man er forsikret for.

Det andet Punkt, som Professor Berlin beskæftiger sig med, er Garantispørgsmaalet efter § 10. Professor Berlin indrømmer aabent, at ganske ligegyldigt, om man betragter Forsikringen som en virkelig Forsikring eller en Garanti, er Staten bundet ved sin Garanti, hvis den ikke kan bortforklares paa den Maade, som Professor Berlin og Justitsministeren prøver paa, nemlig at det kun er en Garanti for, at Midlerne vil være til Stede, eller kun Garanti for den Rente, der til enhver Tid skyldes. Men de Grunde, som Professor Berlin angiver for at kunne bortfortolke Statsgarantien paa den Maade, har jeg allerede ved Henvisning til Kilden taget Kraften fra. Jeg vil yderligere henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa et Sted i Udvalgsbetænkningen Side 32 øverst, hvor Professor Berlin nævner et Eksempel og drager en Slutning, som dog er ganske uholdbar.

Professor Berlin tænker sig det Tilfælde, at Invalidenteren ved en senere Lov blev forhøjet til 900 Kr., og siger, at det saa vilde være naturligt at antage, at nu blev Garantien forhøjet fra de 800 Kr. til de 900 Kr. Det er jo fuldstændig rigtigt. Hvis en Tillægslov til Loven af 1921 ikke siger andet end, at Invalidenteren sættes op, saa maa denne Lov naturligt forstaaes paa den Maade, at den nye Rente ydes under de samme Vilkaar som de tidligere 800 Kr. For saa vidt er jeg enig med Professor Berlin. Det skyldes bare ikke den gamle Lov, det skyldes den naturlige Forstaaelse af den nye Lov. Men saa siger Professor Berlin videre: „Men saa maa paa tilsvarende Maade Statskassens Garanti ogsaa, hvis Invalidenteren ved en senere Lov nedsættes, for Fremtiden gælde en Invaliderende af den da fastsatte Størrelse.“ Det er dog vist for de ærede Medlemmer, som kan følge med i denne Argumentation, noget ejendommeligt at se, at man deraf, at man kan udvide sin Kaution eller Garanti til et større Beløb, slutter, at man ogsaa kan indskrænke Kautionen eller Garantien til et mindre Beløb. Dette er en ganske uholdbar Slutning, en Slutning, der intet som helst beviser.

Det andet Synspunkt, man kan gøre gældende overfor Lovforslaget, og som ogsaa er fremdraget her af foregaaende Talere, er Hensynet til, hvad der er billigt og human overfor de nuværende Invalidere. Der udtaler Folketingsudvalget i sin Betænkning